

שבת נט

משה שווערד

1. רש"י מסכת שבת דף נט עמוד א

הואיל וראוי להקישו על גבי חרס - ומשמיע קול כבתחלה, ולא בטל ליה ממלאכה ראשונה, והוה ליה ככלי שניקב בפחות ממוציא רימון, דקיימא לן דלא טיהר מטומאתו, משום דראוי למלאכתו, והשתא איתרצו כולהו; דבהמה טהורה בלא עינבל - כדקתני במתניתין קמייתא דלאו מנא הוא, ובעינבל טמא כדאוקמינן בבתרייתא, דעינבל משוי לה מנא, ודאדם גדול אף בלא עינבל טמא - דלתכשיט הוא, ולא בעי עינבל, והיינו דקתני בקמייתא דמקבלין טומאה, ודקטנים דלקלא עביד - קבולי הוא דלא קביל בלא עינבל, כדקתני אין להם עינבל - טהורים - בשלא היה לו עינבל מעולם, לא נגמרה מלאכתו, נטלו עינבלין בין לפני טומאה בין לאחר טומאה - טמאים, דלא נשתברו כשיעור.

2. הערות הגר"ש אלישיב מסכת שבת דף נט עמוד א

א) רש"י ד"ה הואיל, ומשמיע קול כבתחילה ולא בטל ליה ממלאכה ראשונה וכו'. ואע"ג דהרי מטרת הענבל הוא כדי לידע היכן הבהמה, וכיון דליכא עינבל תו לא מהני להא מילתא מידי, דלהקיש הרי הוא עצמו מקיש מ"מ כיון דסו"ס יש בו שימוש בהשמעת קול חשיב דישי בו עדיין שימוש מעין מלאכתו הראשונה, וטמא.

3. תוספות רא"ש על שבת דף נט/א

ור' יוחנן אמר הואיל וראוי לגמע בו מים לתינוק, מדקאמר הואיל וראוי לגמע בו מים משמע דבראיות בעלמא טמא אפי' לא יחדו לגימוע... וקשה לפי רש"י ז"ל דמפרש לקמן בשלהי המצניע גבי הא דאמר רבא חמש מדות בכלי חרס וכו' ניקב כמוציא זתים טהור מלקבל זיתים ועדיין כלי הוא לקבל בו רימונים ופרש"י טהור הוא מלקבל טומאה משום תורת סתם כלי חרס ששיעורו בזיתים ואף אם היה עליו טומאה נטהר ועדיין כלי הוא לקבל בו רימונים שאם יחדו שוב לרמונים מקבל טומאה מכאן ולהבא או אם תחלה היה מיוחד לרמונים לא נטהר אלמא בעינן ייחוד, והיא גופא מספקא לן אם הוא כפירוש רש"י דהמצניע, ולקמן נדקדק בו בע"ה, מיהו הכא לא קשיא מידי דאפילו לפירש"י דטהור בלא ייחוד איכא למימר שאני הכא הואיל ומעיקרא היה כלי גמור והחזרת הענבל דבר קל הוא ועל ידי דבר מועט חשבינן ליה כלי אפי' בלא ייחוד...

4. שפת אמת על שבת דף נט/א

בתוס' ד"ה ור"י כו' קשה לרשב"א כו' ולקמן סו"פ המצניע כו'. ותמוה לי דמאי קשיא להו הא לקמן היא מימרא דרבא ורבא ס"ל הכא דבעינן מעין מלאכתו הראשונה לכך מצריך רש"י ייחוד, ולעולם אליבא דר"י א"צ שם ייחוד...

5. תוספות רא"ש על שבת דף נט/א

הואיל וראוי לשתות בו מים במלחמה, וא"ת מאי שייך הא דהכא לההיא דלעיל בשלמא לעיל מעיקרא היה כלי וראוי לקבל טומאה כשנשבר נמי מקבל טומאה ע"י ראיות מלאכה אחרת, אבל הכא דסנדל זה נעשה לצורך בהמה ולא בר קבולי טומאה הוא, וכי תכשיט בהמה אם ראוי לתשמיש אדם יקבל טומאה, י"ל דהכא נמי תחלתו עשוי לשתות מים במלחמה או לסוך אלא שעומד עיקרו לבהמה וקאמר ר' יוחנן כיון דעיקרו עשוי לבהמה אע"פ שנעשה גם לאדם אינו טמא אלא א"כ עשוי לתשמיש אדם מעין תשמיש בהמה, והשתא דמיא לההיא דלעיל דכלי שנשבר דבעי מעין מלאכה ראשונה:

6. תוספות רא"ש על שבת דף נט/א

ולא בעיר של זהב, [1] פרש"י נושקא כעין כבינתא שהנשים נושאות לפניהם על החזה, ולא נהירא לר"ת דהא אמרינן בפרק בתרא דסוטה דגזרו על עטרות כלות מאי עטרות כלות עיר של זהב [2] אלמא כעין עטרה עשוי, ואע"ג דאמרינן התם בפולמוס של טיטוס גזרו על עטרות כלות והכא לא אסר אלא בשבת אומר ר"ת דמסתבר דלא אסרו אלא בנשים כלות דומיא דלא תצא כלה באפיריון דקתני התם אבל בשאר נשים לא גזרו, וכן עטרות חתנים לא אסרו אלא חתנים ולהכי קרי להו עטרות חתנים ועטרות כלות...

7. הגדת ליל שמורים לבעל העורך השולחן

היו רבותיו של ר"ע ולמה בקר אותו כולם בהג הפסח אצל ר"ע ועל ר"א יותר תמוה דאיהו הא ס"ל בסוכה כ"ז שאסור לצאת מביתו ברגל... ויראה לענ"ד שבאמת כן הוא ע"פ מאי דגרסינן שלהי מכות וכבר היו ר"ג וראב"ע ור"י ור"ע שהיו מהלכין בדרך ושמעו קול המונה של רומי וכו' והתחילו בוכין ור"ע משחק א"ל מפני מה אתם בוכים אמרו לו הללו יושבים בטח והשקט ואנו וכו' אמר להם ר"ע לכך אני משחק אם לעוברי רצונו כך לעושי רצונו עאכו"כ וכו' אמרו לו עקיבא נחמתנו עכ"ל. ואינו מובן כלל דעכ"ז איזה תנחומין הוא זה והרי עכ"פ אלו שרויין בנחת ושלוה ואנחנו דווי הלב ועמוסי הצרות... והן הן הדברים שנדברו בין התנאים הקדושים שהם לא הצטערו על שלות הרומיים כי אין אנו מתקנאים בזה אלא נצטערו על דחקות וצרות ישראל מהרומיים שגוזרים עליהם גזירות קשות כי הם היו סמוך לחורבן בהמ"ק ולא שיערו בנפשם שתהיה תקומה לישראל ח"ו ולכן בכו מרוב צער וזהו שנחמם ר"ע שמובטח הוא שעיני ה' אל ישראל שלא יכלו ח"ו וג"כ מטעם זה דאם לעוברי רצונו השפיע להם כל כך חסד ושלוה א"כ על אחת כמה וכמה שישפיע מדת רחמים על ישראל שלא יכלו ח"ו. ולכן אני אומר שבעד זה החזיקו טובה לר"ע על שחוקם בתקות כלל ישראל תיכף אחר החורבן ולכן באו כולם לעירו ולביתו של ר"ע לבד ר"ג לא הלך מפני שהיה נשיא והם כולם באו אליו לספר ביצי"מ בליל חג הפסח מפני שמיציאת מצרים ג"כ מתברר נצחיות ישראל שכל כלי יוצר עליו לא יצליח לכלות ח"ו והיו מאריכים בזה עד שבאו תלמידיהם ואמרו רבותינו הגיע זמן ק"ש של שחרית וזהו ג"כ לאמץ ברכים כושלות דבק"ש של שחרית אנו אומרים ג"כ עזרת אבותינו וכו' מגן ומושיע לבניהם אחריהם בכל דור ודור

8. ספר בניהו בן יהודע על שבת דף נט/ב

כדעבד ליה רבי עקיבה לדביתהו. יש להקשות למאי אצטריך ר"י לומר דבר זה, ודי במה שאמר ירושלים דדהבא, שהוא מפרש לנו עיר של זהב דנקיט התנא הוא תכשיט שקורין אותו ירושלים דדהבא, דאם אין אנחנו יודעים איך היה זה התכשיט שנקרא ירושלים דדהבא, מה הרווחנו בזה הדבר שהודיע לנו שהוא כמו שעשה רבי עקיבה לדביתהו, כי רבי עקיבה לא היה בזמן ר' יוחנן כדי שידעו השומעין איך היתה צורתו של אותו תכשיט שעשה לדביתהו, ונראה לי בס"ד, כי טעם התנא דמתניתין דאוסר משום דלמא שלפא ומחוייא ואתייתא לאתויי ד"א בר"ה, ואף על גב דר"א בברייתא מתיר משום דסבר מאן דרכה למפק בעיר של זהב, אשה חשובה, וזו לא מחוייא, מכל מקום תנא דמתניתין אוסר בכל גוונא ואינו מחלק בין אשה חשובה לאשה פשוטה, ולזה סיים רבי יוחנן כדעביד ליה רבי עקיבה לדביתהו שהיתה אשה חשובה, ונדר לה לעשות לה תכשיט זה שהוא של נשים חשובות כמו שנאמר בגמרא דנדרים דף נו"ן, ובא ר"י ללמדנו בזה דהתנא איירי אפילו בתכשיט המיוחד לנשים חשובות דאין דרכם לשלפו ולהראותו, ולא תימא דגם זה התכשיט של ירושלים דדהבא דאוסרו התנא הוא אינו מיוחד לנשים חשובות ולהכי אוסרו:

9. מהרש"א על נדרים דף נ/א

ר' עקיבא איקדשת כו'. ... וז"ש אי הוה ספק לי כו' דהיינו משלי אעשה לך ירושלים [1] ולפי שהיא בעניה ראתה ליפותו בראשו ללקט התבן מתוך השער א"ל ליתן שכרה בעושרו לעשות על ראשה עיר ירושלים של זהב מצוייר כמפורש בסוף סוטה עיר של זהב היא עטרות כלות וחתנים ע"ש [2] ועל שם הכתוב אם לא אעלה את ירושלים על ראש שמחתי ואע"ג דגזרו על עטרות כלות בפולמוס של טיטוס כמפורש סוף מסכת סוטה ור' עקיבא אחר החורבן היה מתלמידי ר"א ור' יהושע כבר כתבו התוס' בפרק במה אשה דלא גזרו אלא דוקא לחתנים ולכלות ולא לשאר כל אדם ע"ש ודו"ק:

10. ר' פרחיה (בשיטת הקדמונים) מסכת שבת דף נט עמוד ב

כלילא. והוא כדעבד ר' עקיבא. פירוש כשנתנה לו עצה ללמוד תורה, והלך ולמד, והיתה מצטערת במזונותיה מפני שלא היה אביה מהנה אותה בכלום מנסיו על שנישאת לרבי עקיבא קודם שלמד תורה, וכשבא רבי עקיבא (הר) [עם כתר] תורה ותלמידים רבים אחריו, [3] אמר זו האשה עשתה לי עטרה של תורה בעצתה ובצערך, גם אני אעשה לה עטרה של זהב בראשה. וכשהרגיש אביה שבעלה רבי עקיבא קנה כתר תורה, התיר נדרו ובזבז רוב ממונו לה.

11. ראש יוסף מסכת שבת דף נט עמוד ב

גמרא פסקא ולא בעיר של זהב כדעביד ליה ר"ע לדביתהו פירש"י ז"ל בנדרים נו"ן שם נאמר דרצה למעבד לה אי יהי לו עושר ושם פירש הר"ן והרא"ש ועביד לה כדאמר בשבת ובירושלמי כאן אמר דעביד לה ירושלים דדהבא יע"ש והנה לפירש"י במשנה עיר זהב נושק"א וכ"פ בישעי' סימן ג' ובתי הנפש פי' נושק"א וכ"פ הרד"ק תכשיט נגד הלב ועיין ראש כאן תכשיט עגול ויש בו לשון שמחברו למלבוש (לשון ברזל משוך כמו במפתחות וחוגרת בו כו') ויש עיר זהב עטרה כדאיתא בסוטה מ"ט ב' עטרות כלות עיר זהב ופירש"י ז"ל עיר זהב מצוירת בו לא ירושלים דדהבא והנה לפ"ז ב' מינים הם א' עטרה ששמוה לראש ובההוא איכא תלת חששא א' שמא תפול ב' דלמא שלפה ומחוי ג' יש לומר מחמת כובד העטרה (כי מסתמא דרך עטרה לכלות להראות עושר כמ"ש בזה"ר בכאן דמשה"ר ר"מ מחייב חטאת) משאוי הוה ויש בה חיוב חטאת [4] וע"ז רמז ומוסר ר"ע אחר חורבן הי' ומצטער על ירושלים יושבת גלמודה אין דורש לה אמר אם אעשיר אעשה לך ירושלים דדהבא לזכור העוני שהי' לנו כדאיתא בנדרים דהוה גניי בכי תובנא כו' והשמחה כפולה כן כשנוכה לראות בשמחת ירושלים תהי' השמחה כפולה כשנוכר בהיותה שפלה ועתה חזרה לאיתנה ביתר שאת כמבואר בכתובים אז יאמרו הגדיל ה' היינו שמחים נראה לי דרך רמז וז"ש כאן ירושלים דדהבא כדעביד ר"ע נתן סימן שי"ש עיר זהב עטרת כבידה ומשימ"ן על הראש מצוירת עיר פשוטה בה כמ"ש רש"י בסוטה שם ובוזה אפשר חייב חטאת ויבואר בסמוך:

12. ספר עינים למשפט (נדרים דף נ) [5]

דף נ. המינא לך ירושלים דדהבא. (ריע שהיה הצופה
ת ה' על עמו, הוא אשר ראה מתוך עיניו חשבת
הגלות את הנחמה השלמה, וכלפי חביריו שבכו כשראו שועל
יוצא מבית קה"ה היה מצחק. בטחונו הגדול שעכשו
שנתקיימה נבואתו של אוריה בידוע שנבואתו של זכריה
מתקיימת כדאיתא בסוף מכות, והוא אשר תקן בברכת אשר
גאלנו בליל פסח גם בחתימת הברכה כן יגיענו כו' גאל ישראל
(פסחים קטז), ומתוך זה אמר על בן כוזיבא הא הוא מלכא
משיחא (איכ"ר ב), ועליו נאמר שבקה ר"ע לחסידותיה (סנהדרין
ק). וע"כ בשעת עניותו היתה שאיפתו לעשות לאשתו עיר של
זהב ירושלים דדהבא לזכרון הישועה הקרובה בנין ירושלים
ומלכות ישראל — אם לא אשכתך ירושלים גו').

13. חדושי הרשב"א על מסכת שבת דף נט/ב

ר' מאיר סבר משוי הוא. [1] כלומר מתוך כבדו. ואי נמי [2] שאינו עשוי לתכשיטות אלא להראות עושר:

14. רש"ש מסכת שבת דף נט עמוד ב

רמ"ס משאוי הוא כו'. לכאורה יפלא הלא ודאי תכשיט הוא. [3] ונ"ל דס"ל לר"מ כיון דרבנן אסרו להתקשט בה בשבת לכתחלה כחכמים ממילא ניטל ממנה שם תכשיט ביום השבת. והוי כמשוי. ובוזה אתי כמין חומר מאי דמשני אביי לקמן (קלח) מי סברת כו' אדרבנן קאי כו' ור"ל דטעמיה משום דרבנן אסרו לכתחלה. וע"ז פליג ר"א ואמר דלא אסרו כלל. ונכון בעז"ה. ועמש"כ לקמן (ס"ב) במשנה:

15. הערות הגר"ש אלישיב מסכת שבת דף נט עמוד ב

היאך שייך בהוצאת תכשיט חיוב הטאת

ב) ת"ר לא תצא אשה וכו' ואם יצתה חייבת הטאת. וצ"ב דנהי דאיכא איסור דרבנן לצאת בתכשיט משום דלמא שלפא ומחויא מ"מ מעיקר הדין הלא פשוט דכיון דתכשיט הוא לא הוי משוי וא"כ מ"ט קאמר ר"מ דחייבת ע"ז הטאת ועי' ברש"ש שכ' דאחר שאסרו חכמים לצאת בתכשיטים חייבת, ויש להוסיף, דהלא אפי' בחצר ובית קיי"ל דאסור ללובשם ותו חשיב בשבת משוי, דפקע מזה תורת תכשיט משום האיסור דרבנן, ובאמת שמצינו כע"ז, שכ' המנ"ח דבנעילת הסנדל ביה"כ, אחר דאסור משום עינוי תו חשיב משוי והיוצא בו ביה"כ לרה"ר חייב משום טלטול, ויש להלק לפי"ד מהא דמבשל גיד הנשה ביו"ט דפטור על הבישול כמ' בביצה י"ב ע"ב ע"ש בתוס', וצ"ב. ויש חולקים ע"ז, אמנם לכאן ז"א דכ"ז שייך בנעילת הסנדל ביה"כ די ש"ס"ל דהחמשה עינויים הוו דאורייתא, ולכן פוקע שם מנעל, אמנם הכא דהאיסור הוא רק מדרבנן אין שום סברא לומר דמשום האיסור דרבנן יפקע ממנו תורת תכשיט ויחשב כמשוי, ועוד דלפ"ד בכל התכשיטים ג"כ יהא חייב הטאת, דאחר דאסור להתקשט בהם הוי משוי, וא"כ מ"ט קאמר לה ר"מ דוקא בעיר של זהב. וביארו האחרונים, דדוקא בעיר של זהב קאמר ר"מ דחייב הטאת, [4] דהרי לכאן הטעם שעשאוהו הוא כדי לזכור חורבן ירושלים וכדכתיב אם אשכחך ירושלים תשכח ימיני ומ"מ היה בזה ג"כ ענין תכשיט ולכך רצתה אשת ר"ג, וכיון דהוי עיקר לזכרון החורבן ולא בתורת תכשיט, להכי ס"ל לר"מ דהוי משוי וחייבת הטאת, אמנם רבנן פליגי וס"ל דשפיר יש בזה ההיתר דתכשיט ול"ה משוי. (וע"ע להלן לגבי סנדל המסומר מש"ש).

16. פני יהושע על שבת - דף נט ע"ב

בגמרא תנו רבנן לא תצא אשה בעיר של זהב ואם יצאת חייבת הטאת דברי ר"מ. וקשיא לי טובא מ"ט דר"מ דמחייב הטאת דנהי דסבר דלאו תכשיט הוא אלא משוי כדמפרשינן בגמרא אפילו הכי אמאי חייב הטאת הרי לא הוציאנו כדרך המוציאין דהא אשכחן לר"מ בפרק קמא (דף י"ב) [י"א ע"ב] דאפילו באומן דרך אומנתו כגון נגר בקיסם שבאוזנו ושולחני בדינר שבצוארו דאמר דפטור אבל אסור אע"ג שדרך הוצאתו של זה בכך אפילו דרך משוי וכ"ש בהאי דהכא שאין דרך משוי בכך להניחו על מצחו או על ראשו (ועיין מ"ש התוספות שם בד"ה אם יצא), [5] ויש ליישב לפי מ"ש בריש פירקין בטעמא דמילתא דמותרת אשה מן התורה לצאת בתכשיטין היינו משום דחשיבי כמו מלבושיה א"כ לפי"ז כיון דעיר של זהב לאו תכשיט הוא ולא דמי למלבוש מש"ה הוי כמשוי כיון שהוציאנו כדרך תכשיטין, כן נראה לי ועדיין צ"ע ועיין בסמוך:

17. שערים מצויינים בהלכה

במרומי שדה דמתחלה היה המנהג לישא עיר של ירושלים, משום שיהא זכרון דירושלים אצלן, והיה בזה חשיבות דיראת השם ולא משום תכשיט, והיה של ברזל וכדומה, ופשיטא דזה נקרא משאוי, ואח"כ נהגו בזה בשל זהב ג"כ, ומשו"ה ס"ל לר"מ דהוה משאוי משום דעיקרו אינו לתכשיט. ובשו"ת שו"מ (מהר"ג ח"א סי' קט) כתב דלא ראה הפנ"י דברי הטור והמג"א (סי' שג ס"ט) דכל שגם בחול מוציא כן, לא מיקרי שלא כדרך המוציאין, עי"ש.

18. ספר בניהו בן יהודע על שבת דף נט/ב

שם דכי הוה קא ניהא נפשיה דרבי, אמר חנינא ב"ח ישב בראש. יש להקשות למה הוצרך לפרש מסדר הש"ס דאמר רבי דבר זה בעת שנפטר, ודי לומר דאמר ר"ת ב"ת ישב בראש, ונראה לי בס"ד דאמרו בגמרא

דקידושין דף ע"ב כי הוה ניהא נפשיה דרבי, נזרקה נבואה מפיו ונתנבא ששה דברים יע"ש, ולכן פירש כאן סתמא דהש"ס שאמר זה רבי בעת פטירתו לחזק הטעם, כלומר דאמר זה בשעת נבואה גם כן ודאי מוכרח שיתקיים דבר זה, ונראה לי פסוק זה על ענין זה לנכון, דהכי קאמר ותגזר אמר ואפילו אם נפל זה האומר שגזרת כמו הא שנמנע ר"ח משום סיבה וישב ר"א, לא יפול עולמית אלא סוף שיקום זה האומר מנפילתו ויתקיים, וכדכחא שנפטר ר"א בעוד ר"ח קיים ואז נתקיים האומר של רבי:

19. רש"י מסכת שבת דף נט עמוד ב

תרי המייני קאמרת - הא ודאי משאוי הוא ואסור - לשון תלמידי רבינו יצחק נשמתו עדן, [ובתלמידי] רבינו הלוי מצאתי מותר, והראשון נראה לי, משום דגבי הצלת דליקה מנינן לר' יוסי שמנה עשר כלים, והתם חד חגור הוא דמנינן בכל כתבי הקדש (שבת קכ, א) ואי שני חגורות שרי לכתחילה - נימני התם תרי.

20. רש"י מסכת שבת דף נט עמוד ב

רש"י ד"ה תרי המייני. ואי ב' חגורות שרי לכתחילה נימני התם תרי. ולע"ד אין משם קושיא. דהתם אינו רק הערמה בכדי להצילם מהדליקה כדמוכח לק' (ס"ה ב) אבל היכא דמכוון באמת ללבישה אה"נ דשריא כמו דתנן התם פורפת על האבן כו' ואפ"ה בהערמה מיבעיא ליה לאביי שם. ותדע דהא שארי מלבושים ודאי שרי ללבוש כמה שירצה (ע"ל בתוס') ואפ"ה שמה ר' יוסי אוסר אלא כדאמרן. וע"ש בר"ן:

21. שו"ע אורח חיים - סימן שא

(לו) מותר לצאת בשבת בשני מלבושים זה ע"ג זה בין לצרכו בין לצורך חבירו בין שהם שני חלוקים בין שהם שני סרבלים (פי' סרבל כסות העליון) בין שהם שתי חגורות זו ע"ג זו, ואפי' אין מלבוש מפסיק ביניהם: הגה - ויש אוסרים שתי חגורות זה על זה א"כ מלבוש מפסיק ביניהם (א"ז ותוספות ומרדכי פרק במה אשה), וכן ראוי לנהוג. ומותר ללבוש שני כובעים זה על זה (א"ז), וכן שני אנפילאות (אגור):

22. משנה ברורה סימן שא

(קלג) ויש אוסרים שתי חגורות - ולא דמי לשני מלבושים שדרך אדם ללבוש אותן מפני הקור אבל תרי חגורות מה הנאה יש ואין דרך להגור ומשוי הוא (קסה) ומשמע בפוסקים דלכו"ע אין איסורו אלא מדרבנא כיון שעכ"פ דרך לבישה הוא אלא דאסור משום דמחזי כמשוי ...

23. פני יהושע על שבת - דף נט ע"ב

שם ורמינהו תכשיטי נשים כו' בין שיש עליה חותם כו'. נראה דהמקשה ודאי הוי ידע דאין לדמות שבת לטומאה דלענין שבת בתכשיט תליא מילתא ולענין טומאה במידי דמיקרי כלי תליא מילתא כדמשני ר"נ ב"י אלא דאפ"ה מקשה שפיר מדקתני התם ואלו הן תכשיטי נשים משמע דמטעם תכשיט טמא ולא מטעם כלי. וכל שכן דאתי שפיר למאי דפרישית בסמוך דסתם נשים שאינן גזברות לא מיקרי כלי כיון שאינן לצורך תכשיטה, כן נראה לי:

24. הערות הגרי"ש אלישיב מסכת שבת דף נט עמוד ב

ילפינן מדיני התורה לדעת בנ"א

אמר רבי זירא לא קשיא הא רבי נחמיה הא רבנן וכו'. ודברי הגמ' צ"ב, דלכאוו בתכשיט אזלינן לפי דעת בני אדם ומעשי האשה, ואצלה הטבעת עיקר, ומה שייך להוכיח בזה מדיני טומאה, דהווי דיני התורה, לדעת בנ"א, וצ"ל דס"ל לגמ', דכיון דפלוגתתם אינם בדרשא דקראי אלא מסברא מה הוא עיקר, א"כ מסתמא אמרי' דה"ה נמי דעת האשה היא כן, והלכך אף אם תהא אשה שתאמר היפך זה בטלה דעתה אצל כל אדם, ושפיר מוכחינן מטומאה לשבת.